REVOLT

Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj XXXVII | srpanj 2015.

A što kad budemo prestari za bježanje?

Moralnost preživljavanja, dio 1.

Talent i genij

Kamp svetaca, 1. poglavlje

A ŠTO KAD BUDEMO PRESTARI ZA BJEŽANJE?

Priredio: Velimor

Sve što činimo je bijeg. Žalimo se i gunđamo na moderni svijet i njegove bolesne simptome, ali ne usuđujemo se glasno ustati protiv njega i onih koji ga vode. Osjećamo se samima u masi, protiv čitavog svijeta, a oni, navodno sretniji, imaju poslove na koje moraju misliti, djecu o kojoj se trebaju brinuti, dugove koje moraju otplatiti... Ne možemo zaustaviti žalopojke, niti preko noći promijeniti svijet, pa činimo samo jedno – bježimo.

Promatranjem Europe, ovo postaje činjenica. Kada strana lica čudne boje i još čudnijih običaja, dođu u gradove, počinje masovni bijeg u predgrađa. Tamo je mirno, barem na neko vrijeme. Djeca odrastaju uglavnom u okolini sličnih njima, barem na neko vrijeme. Ali svatko zna da to neće potrajati dugo. Kada se gradovi napune, strana lica kreću prema predgrađima. Kada dođu u predgrađa, hoće li doći do ponovnog bijega?

Oni samo žele tišinu i da ih puste na miru. Jednu od posljednjih nada polažu u državu. Državu, s njenim nadzornim kamerama, prisluškivanjima i ostalim darovima iluzorne demokracije o slobodi glasovanja. No, država ne daje rješenje niti pomaže svojim narodima, već odavno. Opet slijedi bijeg. Možda jednog dana, ako život potraje dovoljno dugo, netko može predahnuti u nekom mirnom i tihom provincijskom mjestašcu, gdje će ostaviti sve iza sebe.

Međutim, predgrađa će se popuniti, a stranci čudnih boja iz betona i asfalta prijeći će u provinciju, baš kao što žohari slijede hranu tamo gdje je ima, jer oni sami nisu sposobni održati ikakvu civilizaciju. Budući da su ostarjele kosti bježale kad su bile mlade i snažne, sada stare oči moraju gledati sve što se odvija u njihovom miru i tišini, shvaćajući paradoks života. „Bježali smo dok smo se trebali boriti, a naša kazna je gušenje u prašini iluzija, dok na mjestu svetišta koja smo davno podigli, grade neke čudne građevine – svetkovine nekih tuđih – tamo gdje je trebala biti zemlja koju će sad naslijediti nove generacije – onih stranaca čudne boje.“

Bijeg naizgled donosi mir, barem na neko vrijeme. Ali bježanje ne donosi trajni mir pobjede, već samo minutu predaha u zaglušujućoj buci, dok čekaš da ti se

neprijatelj ponovno približi. Cijena bijega sada je prisilna bitka na život i smrt, sada, kada si bez daha na bojnom polju – bez velikih izgleda.

Jednoga dana bit ćemo prestari. Jednoga dana bit ćemo prespori za bježanje i preslabi za bitke. Ili se borimo danas, ili ostavimo naše bitke našoj djeci, koje će biti sve manje i koja će biti sve slabija, tijelom i duhom.

Hoćemo li se prepustiti i predati? Ne svi, ali mnogi će naprosto pasti zbog beznadnosti i usamljenosti u bitci bez dobrog ishoda. Najbolje bi bilo boriti se sada, dok još imamo snage, a ne ostavljati naše bitke našoj djeci. Bolje je da se borimo danas, dok još imamo snage u rukama i nogama, dok imamo zraka u plućima.

Ne čineći ništa, prepuštajući se sudbini i napuštajući bolju budućnost naše djece, činimo teški zločin koji nam nikada neće biti oprošten, a koji će našu djecu, ako ih uopće bude, koštati teških i nezamislivih muka.

Oni koji sliježu ramenima i tvrde da je već odavno gotovo i da se nema smisla opirati, najgori su oblik izdajica koji tek uživa u posljednjim plodovima padajuće civilizacije, dok budućnost naših nasljednika osuđuju na ropstvo, mučenje i potpuno istrebljenje.

Zar doista nismo sposobni učiniti ništa da promijenimo očiti tok vremena? Zar smo doista toliko mlaki i mlohavi da nas se naši preci srame? Živimo li u nekoj tupoj iluziji da zapravo i nismo u nekoj opasnosti? Ako mislite tako, pronađite se u tekstu iznad, slegnite još jednom ramenima i možda se jednog dana, kada kao starci ne budete imali mira i snage za otpor, sjetite naših riječi i upozorenja.

SFAGONIJE

... UVIJEK ME FASCINIRALA SKUPINA LJUDI KOJA PROSIPA PAMET PO FORUMIMA A NE BI SE ISPRSILI I DALI NOVAC ZA "SF CORE SUPPORT GROUP".

Samo za probranu ekipu i one... s "penisom"

caffe bar

Stormfront

hrvatska

Moralnost preživljavanja | dio 1.

Priredila : Mogila

„Zapad još nije shvatio da bijelci, u svijetu koji postaje premalen za njegove stanovnike, sada predstavljaju manjinu te da širenje drugih rasa osuđuje na propast našu rasu, moju rasu, nepovratno, do izumiranja u stoljeću koje dolazi, ako se čvrsto budemo držali današnjih moralnih načela.“

- Jean Raspail, autor knjige *Kamp svetaca*

Gubitak rasnog identiteta u zapadnom svijetu simptom je duboke krize unutar europskih naroda, čija kultura i tehnologija je pružila svijetu praktički sve ono što danas nazivamo civilizacijom. U svojoj srži, kriza je neizbježna posljedica dubokog, a možda i kobnog, nerazumijevanja prirode moralnosti. Mnogi od nas izgubili su iz vida drevne i vječne zakone Prirode na kojima se temelji zdrava civilizacija koja želi opstati. Više nemamo luksuz uživanja u univerzalističko-altruističkim načelima koja su nas, bez obzira na to koliko se oni možda čine plemenitima, odvela na rub propasti.

Statistike, nažalost, ne lažu, a demografski podaci temeljeni na američkim i europskim politikama imigracije, kao i dokazima naših vlastitih spoznaja dok gledamo ulice većih gradova Europe ili SAD-a, upućuju na sumornu budućnost. Unutar jednog stoljeća, a moguće i manje, što znači da će neki od nas možda čak još biti i živi, narodi Europe, oni čije porijeklo potječe od nordijskih, alpskih i mediteranskih podtipova rase u Europi, prestat će postojati. Koliko brzo će kraj doći, ovisi o stopama imigracije, stopama nataliteta etničkih skupina i stopi miješanja rasa. No, ovakav konačni ishod neizbježan je sve dok se držimo trenutnog smjera.

Oni koji su bili dovoljno hrabri i odvažni, već su se susreli s uobičajenim osudama i načinima „utišavanja“ prilikom pokušaja vođenja iskrenih argumentiranih rasprava, a dotične pojmove ne trebamo više niti spominjati, već ukazati na beskorisnost tih pokušaja uvjeravanja i dokazivanja osobama čiji propali moralni sustav i tišina koju silom nameću drugima čak neće niti doživjeti spomenuti pad

Zapada. Ako Zapad doista padne, to što su ti isti pali zajedno s njim, neće biti neka utjeha. Ako želimo promijeniti tijek, na nama je da poduzmemo neke korake prije nego što bude kasno, iako se „kasnim" nekima već sad čini.

Može li se propali sustav morala Zapada uopće ispraviti? Prije svega, da li je moralno za etničke skupine da uopće traže svoj opstanak? Što bi trebala biti moralna osnova naše civilizacije ako ne želimo da ona propadne?

Moralne dileme Zapada

Dileme naših naroda proizvod su dubokog krivog razumijevanja prirode i moralnosti. To nastaje pogrešnim, sentimentalnim vjerovanjem da se altruizam može proširiti izvan njegovog evolucijskog porijekla – dobrote i altruizma prema članovima etničke skupine – na čitavo čovječanstvo. To je pak rezultat neuspjeha u prihvaćanju uloge genetskih čimbenika koji neupitno određuju ljudsku prirodu i potencijal.

Standardi kojima se vode javne rasprave podsjećaju na Srednji vijek u tome što nemaju temelj u znanosti ili na ljudskom iskustvu. Umjesto toga, oni se sastoje od „moralističkih" tvrdnji izvučenih iz svjetonazora koji je ukorijenjen u radikalnom egalitarizmu. Dugoročna posljedica pridržavanja ovih načela rijetko se proučava, a kamo li da je podvrgnuta znanstvenom istraživanju.

Većina ljudi će se složiti da određeni osjećaj za dobro i loše igra ključnu ulogu u zapadnjačkom moralnom sustavu, sustavu koji vrednuje osobnu vrijednost i uzajamno poštovanje. Tragedija ovog moralnog sustava je proširena na cijeli svijet – naizgled najplemenitije ponašanje čovječanstva ikad prikazano – a to je postalo prijetnja, u doslovno fizičkom smislu, čitavom Zapadu.

Biolog Garrett Hardin, demonstrirao je u svom eseju iz 1982., „Diskriminirajući altruizmi," univerzalizam – kemijski jednoličan svijet bez granica ili razlika – kao nemoguć. Skupine koje prakticiraju neograničeni altruizam, nesputan mislima o samoodržanju, biti će zakinute životnom kompetencijom i tako će biti eliminirane tijekom vremena u korist onih koji ograničavaju svoje altruističko ponašanje manji podskup čovječanstva, obično svoje vlastite genetske srodnike, od kojih dobivaju recipročnu korist.

Hardin piše:

> *„Univerzalizam je altruizam prakticiran bez diskriminacije srodstva, poznanstva, zajedničkih vrijednosti ili bliskosti u vremenu ili u prostoru … Za ljude koji prihvaćaju ideju biološke evolucije od amebe do čovjeka, vizija društvene evolucije od egoizma do univerzalizma može se činiti uvjerljivom. Međutim, zapravo je posljednji korak nemoguć … Pogledajmo zašto.*
>
> *„U mašti, zamislite svijet u kojem društveni razvoj nije otišao dalje od egoizma ili individualizma. Kada se na sceni pojavi familijalizam, što objašnjava njegovu opstojnost? Mora da su troškovi žrtve koju pojedinci čine za svoje bližnje više nego plaćeni kroz dobitke ostvarene kroz obiteljsku solidarnost …*
>
> *„NE smijemo zaboraviti da je kroz tri milijarde godina, biološka evolucija bila pokretana diskriminacijom. Čak i najobičnije preživljavanje u odsutnosti evolucijske promjene ovisi o diskriminaciji. Ako danas univerzalisti imaju svoj put, diskriminacija će biti napuštena. Čak i umjereni impuls prema konzervativizmu trebao bi nas navesti na propitkivanje mudrosti napuštanja načela koje je tako dobro funkcioniralo milijardama godina. Tragična je ironija da je diskriminacija proizvela vrste (homo sapiens) koje danas predlažu napuštanje načela odgovornih za njihov uspon do današnje veličine."*

To sve ide u korist ne-Europljana, od kojih gotovo svi zadržavaju svoju koheziju kao posebne diskriminirajuće skupine, koje iskorištavaju ekonomsko bogatstvo i društveni poredak Zapada, prednosti koje mnogi od njih sami nisu u stanju stvoriti za sebe. Kada se ovaj kohezivni nagon postavi u konkurenciju sa samo-žrtvovanim zapadnjačkim altruizmom, može postojati samo jedan ishod. U kratkom roku, Europljani će biti raseljeni u skupinama koje će djelovati o svom osobnom interesu. Dugoročno, očekuje nas biološko uništenje. Budući da ni koji nas raseljavaju ne drže, po definiciji, do naših moralnih standarda – jer kad bi bilo tako, ne bi nas zamjenjivali – naš manjkavi moralni sustav nestat će zajedno s nama.

Činjenica da univerzalni, samo-požrtvovni altruizam uništava vlastite praktikante najveći je očiti nedostatak. Svaki moralni poredak trebao bi to prepoznati.

To je razlog
ZASTO SE BORIMO!

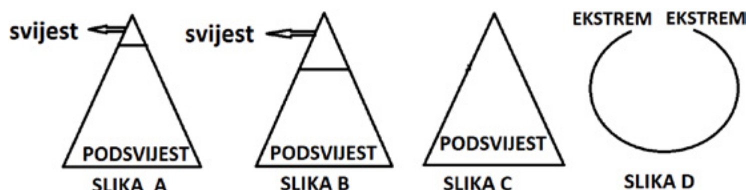
BIJELI

BEZ KRIVNJE. BEZ ISPRIKE.

TALENT I GENIJ

Priredio: I. S.

Kao što smo već rekli, svijest je analitička, racionalna, logička, praktična i zadužena za kratko pamćenje. Podsvijest je zadužena za emocije, intuiciju, dugoročno pamćenje, kreativnost, sanjarenje, maštu, umjetnost, prostorno snalaženje. Svijest bi trebala okupirati lijevu stranu mozga, dok podsvijest trebala biti u desnoj strani mozga. U daljnjem tekstu ću koristiti termin svijest i podsvijest.

Na slici „b" imamo osobu kod koje je svijest velika. Svijest djeluje kao filter, npr. svijest prima 4000 bitova informacija u sekundi, podsvijest 4 000 000. Da nije svijesti, poludjeli bi od te količine informacija. Ljudi kod kojih je svijest velika, su praktični, racionalni i uravnoteženi (slika „b"). Oni nemaju ni posebnih talenata, ali ni mentalnih kočnica ni psihoza, takva je većina ljudi. To je zato jer imaju veliki filter svijesti, i ona dominira. Na slici „a" je osoba koja ima tanku svijest. Njome dominira podsvijest. Kao što smo rekli, dijete nema svijest, nego je kao ogromna antena, ona upija sve pozitivno i negativno, a uči imitiranjem. Osoba na slici „a," kojom dominira podsvijest, lako upija informacije i može lako kopirati. Talent je sposobnost kopiranja, talentirana osoba može vidjeti neku aktivnost npr. na TV i

odmah je kopirati. Njena podsvijest pamti ključne detalje i poslije to reproducira, skoro nesvjesno. Kad učimo novu vještinu, ona se mora usjeći u podsvijest da postane automatska. Kod talentiranih ljudi to ide brzo, kod ostalih koji djeluju više iz svijesti treba im puno više ponavljanja, i nikad ne dosegnu onu lakoću koju imaju talentirani. Talentiranog sportaša odmah primijetimo, drukčije udara loptu od drugih, djeluje kao da je srastao s njom. Kad skija ili vozi nešto, skije mu djeluju kao prirodni produžetak tijela. Sve bi to bilo super, da uz talent uvijek ne idu mušice.

Kao što smo rekli, uz to što prima pozitivne stvari, jednako će primiti i negativne, što je talent veći (tj. što je svjesna barijera manja), mračna strana je dublja. Kod nadarene djece događa se sljedeće: vole sanjariti, odsutna su duhom za sve drugo osim što nije u fokusu njihovog zanimanja, vidljivo su drukčija od ostalih, što okolina ne tolerira,nisu praktična i odsutna su. Zbog toga su ta djeca izložena kritikama, stvaraju se mentalne kočnice, kasnije i bolesti. Svi veliki duhovi u povijesti su patili od psihičkih bolesti, skoro bez izuzetaka. Zbog osjetljivosti, svaka kritika i pohvala djeluje hipnotički, korijeni budućih bolesti su obično u djetinjstvu. Svi veliki geniji su bolovali od psihičkih bolesti. Zato se kaže da talent nije dar, nego obaveza. Talent treba iskoristiti, jer se ipak lakše nositi sa svim tim mušicama, ako uspiješ u nečemu. „Nadarenost je pozajmica koju treba zaslužiti velikim patnjama," rekao je Sartre. Klaunovi su najtužniji ljudi, neko tko je kreativan i inteligentan mora imati i drugu, mračnu stranu. Za talentiranog je najgora opcija raditi neki monoton i nekreativan posao. Kako je podsvijest jedna ogromna baza podataka, onaj koji je povezan sa podsviješću sposoban je za najdublje misli, kreativan je, ima bolje izraženu intuiciju. Intuicija nije isto što i instinkt. Instinkt je npr. kad pas zakopava kost, tisuće generacija pasa je to radilo prije njega, i to se upisalo u genetski kod. Za intuiciju je pretpostavka iskustvo, evo primjera: podsvjesna osoba je doživjela da joj netko laže, pri tome je njena podsvijest (podsvijest snima cijeli vidokrug kao kamera i sve registrira) registrirala cijeli govor tijela, način kako gleda, mimiku, boju glasa i sve ostalo. Sljedeći put kad joj bude netko lagao podsvijest će primijetiti sličnosti sa mimikom, bojom glasa i svim drugim i ta će se osoba iz dubine nekako osjetiti da joj druga osoba laže. Intuicija bi dakle bila šesto čulo, mi sa pet čula snimamo i to podsvijest automatski obrađuje i signalizira nam obično pravu istinu.

Ali nekad podsvjesna osoba i ne sluša intuiciju, jer joj svijest drukčije govori, iako je onih najboljih odluka obično svjesna u trenutku. Problem kod podsvjesnih osoba je taj što nisu uvijek povezani sa svojom podsviješću. Podsvjesne osobe su kreativne, jer kako komuniciraju sa ogromnom bazom podataka, tako im izviru

najluđe ideje. Kod genija je prisutan fenomen zakašnjele genijalnosti, nekad je potrebno mnogo vremena da se genij otkrije u sebi, upravo iz razloga jer je potrebno vrijeme da se napuni ta ogromna baza.

Za povezivanje s podsviješću potrebna je inspiracija. Kako umjetnik stvara? Potrebno je nešto što će potaknuti emocije, inspiraciju. Kad se to dogodi, umjetnik upada u stanje hiperfokusa, stanje slično transu, stanje kad je povezan sa podsviješću. Podsvijest je otvorena, ideje same izlaze, on ih treba samo pohvatati. Svaki pisac može satima bezidejan stajati pred tipkovnicom, kad uđe u trans, stranice se same redaju, ima osjećaj kao da on to ne piše. Umjetnika se može naći u svakoj ljudskoj kreativnoj djelatnosti, to ne mora biti neki zmazani slikar, kao što je percepcija većine. Hitler je bio talentirani slikar i genijalni filozof. On je umjetnost unosio u svoje govore, imao je lucidne i strasne govore, kao pravi umjetnik koji je energiju crpio iz mase koja mu je klicala i odobravala, a on je energiju vraćao tako što je nadahnjivao mase. Vidljiv je kreativan zanos na snimkama njegovih govora, oni koji to nisu shvaćali bi govorili da je vrag ulazio u njega. Svi umjetnici govore o tom zanosu, kada se iz jedne suprotnosti pretvaraju u drugu. Jose Mourinho je npr. genijalni trener, oni koji ga poznaju tvrde da je privatno skoro sramežljiva osoba, ali prema vani je izgradio mit o Joseu Mourinhu i sad prema vani mora njegovati taj mit.

Svaki je genij, kad nije u svom hiperfokusu, Clark Kent, kad uđe u hiperfokus on postaje Superman. Ili Lex Luthor. U nekoj momčadi imamo vodonoše, igrače koji su pouzdani, imaju voljni moment (koji djeluje iz svijesti), uvijek odrade utakmicu, ali oni nemaju potez koji može odlučiti utakmicu. Barem jedan igrač u momčadi je umjetnik, koji mora upasti u trans da bi priredio neki spektakularan potez, stanje kad on igra bez razmišljanja, isti onaj trans u koji upada slikar ili pisac. On može biti igrač koji sam dobije utakmicu, kad nije u transu, on je igrač manje. Kad nije u transu, on je ispodprosječan, lijen, nevidljiv, nervozan. Znači, mračni dio je uvijek prisutan. Ne kaže se uzalud „Velik igrač, velik belaj," takav igrač je sklon i glupostima van terena i boemštini. Nekad je pretjerano povučen, zavisi u kojoj

je fazi, ali uvijek je ekstreman. Takvog igrača može inspirirati npr. pun stadion, kad osjeti energiju koja ga nosi, no, isto tako može ga sputati i pritisak i on se „osvijesti", jer svaka svjesna misao je neprijatelj njegove izvedbe.

Tu dolazimo do još jedne zakonitosti kreativnosti: nepredvidljivost, npr. pritisak je neprijatelj kreativnosti (ali pritisak može biti i umjetnikov detonator, što ćemo poslije vidjeti). Istočnjački zen majstori su naglašavali da svako svjesno razmišljanje, npr. o rezultatima izvedbe i tuđim očekivanjima šteti izvedbi, jer svjesnim mislima izlazimo iz hiperfokusa. Kreativac nikad ne može stvarati kad mora, kad je pritisnut, što se više trudi to je gore. Ivanišević je osvojio Wimbledon, kad nitko to nije očekivao i nije bilo toliko pritiska, čisto iz dišpeta, kao što je Maradonu pogonila „bronca," što bi značio inat.

Kad to znamo, jasno je da se kreativnost ne može izmjeriti nikakvim testovima. Neki pametnjakovići su izmislili test kreativnosti, npr. ispitanik treba u roku minute naći što više načina na koji se može koristiti vješalica za robu. Pa ako smisliš 20 i više načina ti si jako kreativna osoba. Glupost, ako kreativac išta više mrzi to su rokovi i ograničenja. Baš pod pritiskom bi njemu vjerojatno zablokirao um, kad bi ga se pustilo on bi u stanju transa mogao naći i stotine načina kako uporabiti tu vješalicu, ali kreativnost se ne pali na dugme. Isto tako testovi pamćenja su besmisleni, osobina genijalnog uma se ogleda i po tome koliko je fantastično pamti i najmanje detalje, ali on pamti po emocijama, jer što je jača emocija, jače je utiskivanje u podsvijest. Suhoparne brojke će teško on zapamtiti. Testovi inteligencije su isto nepouzdani, oni mogu biti samo neko okvirno mjerilo, jer ako u istom testu imamo logičko-matematičke zadatke, verbalno razumijevanje i prostorno snalaženje spajamo nespojivo.

Brojke i logika su posao svijesti, snalaženje u prostoru je stvar podsvijesti (poznati su slučajevi „trećeg čovjeka," npr. čovjek se izgubio u podvodnoj spilji. Odjednom se pojavio čovjek koji ga je vodio do izlaza. To se njegova podsvijest aktivirala zbog adrenalina). Genij je obično glup za brojke, a ako one predstavljaju dobar dio ispita, normalno je da će mu srozati rezultat. Većina IQ testova mjeri uglavnom logičko-matematičku inteligenciju. Prosječan IQ nobelovca je samo između 115 i 120. Ali, „autoriteti" su rekli da su ti testovi valjani, pa izgleda da im treba vjerovati. „Autoriteti" su rekli da veličina mozga nema veze sa inteligencijom, jer je tamo neki „genije" imao prosječan mozak, ali gledajući evoluciju australopitek je imao najmanji mozak, homo erectus malo veći, homo sapiens najveći. Kod homo sapiensa, bijelac ima veći mozak od crnca, muškarac ima veći mozak od žene. Svaki čoban u polju zna da u veću bocu stane više, bez da mu neki kvazi-naučnik soli

pamet o tome.

Genij je najviši stupanj nadarenosti, on je inteligentan i kreativan. Kad kažem

genij, tu ne mislim na genija koji ima IQ više od 180, genij može imati i manje od toga, ali da je kreativan. Ta vrsta genija je specifičnost bijele rase, žuta rasa ima vrlo visoki IQ u prosjeku, ali im fali taj tip genija koji iskače iz uniformiranosti. Geniji su lučonoše koje su talentima osvjetljavali epohe, ali bi brzo sagorjeli. Više je jedan Tesla napravio za svijet, nego sve milijarde školovanih.

I fakulteti su napravljeni da prosječni umovi uskoče u ukalupljene poslove. Genij nikad ne odraste, jer za spoznaju je potrebna ona dječja radoznalost, s druge s strane on je mudar kao starac. Najveći geniji vole najbanalniju zabavu npr. crtiće. On je dijabolična ličnost, ima stotine drugih ličnosti u sebi, i to ekstreme. I lako skače s jednog ekstrema na drugi, jer se oni skoro dodiruju (slika „d"). Krava koja daje 100 litara mlijeka, pa prolije. On može biti boem u jednom trenutku života, već sutradan može postati jako narcisoidan, opsjednut manijakalno redom i čistoćom. Za rutinu je lijen, kad je fokusiran može stvarati grandiozna djela i biti jako predan. Rutinske zadatke obavlja traljavo i polovično. Za svoju umjetnost je perfekcionist. On ima jake amplitude euforije i depresije, čas na vrhu, čas na dnu. On je flegmatičan, s druge strane u nutrini kipti strast. Može biti ludo hrabar, istovremeno da ga sputavaju neki iracionalni strahovi i fobije. On se sjeća toliko detalja jer je povezan sa podsvijesti, a smušen je i stalno zaboravlja gdje je stavio ključeve, što bi trebala njegova svijest brinuti. Čas je altruist, čas veliki egocentrik, s lakoćom shvaća um serijskih ubojica. Abraham Lincoln je rekao da čovjek koji nema dubokih mana, nema ni vrlina. Descartes opaža da su najveći duhovi jednako sposobni za najveće poroke i najveće vrline. Genij ima u sebi oba dva čovjeka, a zbog te dualnosti njegove ličnosti, on bolje shvaća i opaža. Dualnost je preduvjet opažanja, jednozvučni šum dovodi čovjeka u san, više zvukova on opaža. Kad o nečemu sudimo, to uvijek projiciramo na vlastiti svjetonazor.

Čak i lice genija se u različitim periodima života mijenja, što je čovjek veći duhom, jak unutrašnji život se ogleda i na izrazu lica, držanju u različitim periodima života.

Predvidljiva je jedino njegova nepredvidljivost. On je neshvaćen, da bi shvatio čovjeka, moraš ga nositi u sebi. Genij shvaća ostale ljude, jer se može uživjeti u njihovo gledište. Da bi shvatio čovjeka moraš biti on sam. Genij nosi stotine osoba u sebi, kako li je Dostojevski shvaćao najdublje motive svojih likova, kako je Zola bio raznovrstan sa karakterima u svojim romanima.

Genijalni glumac ne glumi, on na pozornici postaje ona osoba koju želi skinuti, totalno se uživi u njegovo gledište. Kada kritizira žene, kritizira i samog sebe, zbog više ličnosti koje nosi u sebi, on može razlučiti koja je od tih ličnosti vrjednija. Ima intuiciju bolju od bilo koje žene. Veliki duh ima i anđela i vraga u sebi (zato su veliki duhovi kontroverzni mediokritetima), on je sposoban za najveća djela, ista ta osoba se može okrenuti i postati najveći zločinac.

Da se Dostojevski bavio kriminalom, on bi bio genijalni kriminalac. On je sposoban za najveću ljubav, kao i za patološku mržnju. Ekstremi se ne nalaze na suprotnim stranama linije, sve ima tendenciju ići u krug, tako da se ekstremi u konačnici poklope.

Često o takvim ljudima vlada mišljenje da su loši pod pritiskom. To je istina, često pod pritiskom znaju skroz blokirati. Ali i tu imamo dva ekstrema. Hitler je, kad nije imao poticaja iz okoline, bio lijen i melankoličan, na poticaj bi se pretvarao u skroz drugu osobu i suprotnost. Genij zna da će ga njegovo remek-djelo možda i ubiti, ali on ga mora izbaciti iz sebe. Za ostvariti remek-djelo potrebno je duboko zaviriti u podsvijest, ali tamo čekaju i demoni. Eto, čak i politika može biti umjetnost. Nema genija bez ludila, i genija bez nagona za samouništenjem. Zdrav čovjek ne može biti nadahnuti pjesnik. H. Heine je rekao da kad genij i ne bi naišao na zlu volju oko sebe, da bi u sebi našao neprijatelja koji bi mu zadavao jade. To je osobina podsvjesnih tipova, vrludanje između ekstrema. Možemo primijetiti da za vrijeme rata, kada vladaju emocije i adrenalin, jače radi podsvijest čovjeka. U ratu su prisutni ekstremi, na površinu izviru niske strasti, ali i najplemenitija i najhrabrija djela. Slično djeluje rat i na kolektivno podsvjesno.

Genijeva misao i djelo nikad ne ide utabanim stazama, on će od svakog asimilirati nešto dobro i na kraju na sve to dodati nešto svoje i stvoriti djelo svojim stilom. On nikad ne kopira, ne priča ono što je osjetio da je rečeno prije njega. On se može nadahnuti drugim genijem, ali ga ne kopira, već se brusi uz pomoć njega, kao što se dva dijamanta bruse. On je ispred svog vremena, on predvodi i kad vidi da je masa došla na to mjesto koje je on označio, on traži nešto drugo. Mediokriteti to

teško shvaćaju, neki kažu da je prevrtljiv. Ali on sve te osobe nosi u sebi i ne glumi.

Vlast imaju mediokriteti, oni se međusobno shvaćaju, povezuju se i normalno da će malo pametnijeg mediokriteta gurnuti prema vlasti. Genija i glupana isključuju, njih dva se znaju zato naći. Genij je od djetinjstva neshvaćen, a najgore je kad suzbija svoju osobnost da se uklopi. Kako više stari, počinje sve više se ponašati u skladu sa sobom i povlačiti se u osamu, jer i stalni konflikti dosade. Njemu uobičajene ljudske sitne priče ne predstavljaju nikakav izazov, a kad kaže stvarno što misli, biva neshvaćen, pa se brani cinizmom.

Genija i nadarene djece je uvijek bilo i uvijek će ih biti. Ali uvijek se nađe neki pametan i ponovno otkriva toplu vodu, pa su tako sada ta djeca prozvana „indigo-djeca." Standardno newageovski, uzmi stara saznanja, upakiraj u moderni celofan, izmisli neku mističnu priču i naziv i voila. Ta su djeca navodno stigla iz nekog drugog sazviježđa sa specijalnom misijom u novije vrijeme. Čak su smislili medicinski naziv ADHD i ADD, odnosno hiperaktivnost sa pomanjkanjem pažnje. „Indigo-djeca" su počela nicati kao gljive poslije kiše, svakom roditelju je drago znati da mu je dijete posebno, kao što je svakom djetetu drago i sad se gura tu i onaj tko je i onaj tko nije. Osobina podsvjesnih tipova u mladosti je da ne mogu koncentrirati na rutinu, pa su često nemirna kad slušaju nešto dosadno, sanjare i nisu fokusirani na predavanje. Podsvjesni tipovi prvo sagledavaju širu sliku, poslije detalje, dok nadsvijesni razmišljaju linearno, detalj po detalj, dok ne dođu do ukupne slike. Zato se podsvjesni u mladosti odupiru autoritetu, jer odmah shvate da neke stvari nemaju smisla. Usput, 95% djece kojima je dijagnosticiran ovaj sindrom su dečki. Iz takvih se regrutiraju veliki umovi i vođe, ne iz onih koji tupo gledaju ispred sebe. I umjesto da se s njima radi po posebnom programu koji potiče kreativnost, njih se koči i prepisuju im se amfetaminski lijekovi koji na mladom mozgu stvaraju rupe kao kokain. Što je najgore, ta djeca su sklona opijatima. Idealno, ako želiš napraviti masu ovaca i u startu ubiti svaki eventualni budući bunt. Čavao koji strši najprije dobije po glavi.

I razne „kreativne radionice," knjige tipa „otkrij umjetnika u sebi, svatko to može," „potakni svoju genijalnost," kako to komentirati? Čak i da je moguće nekom dati genijalnost, taj bi vrlo brzo poželio svoj stari život. Nije moguće da se genij spusti na razinu mediokriteta, kamoli obratno. Genij se rađa. Svaki genij bi rado živio jednostavnijim životom, ali svatko mora slijediti svoj put. To je dar i prokletstvo. Nije svatko tko se bavi umjetnošću umjetnik, koliko njih piše knjige, prepišu iz

raznih izvora, bez svog „pečata“ i eto ti knjige. Maksim Gorki je rekao za takve „Nećeš svetac postati ako ikonu gledaš.“

Onaj tko nas je stvarao, očigledno je mislio na neke stvari. Ima razloga zašto je jedan od 100 umjetnik, a jedan od 1000 genijalac. Na primjeru nogometne momčadi smo vidjeli, većina momčadi moraju biti radnici, jedan do dva umjetnika se mogu istrpiti, koji će oplemeniti i igru. Da stavimo 11 umjetnika, tko bi trčao i igrao obranu, opet da stavimo samo radnike u tim, ne bi imali vic i dušu u igri, mada bi radnici pobijedili, jer napad prodaje ulaznicu, obrana dobiva utakmicu.

Podsvijest je ono što u narodu zovemo duša, zato za talentirane kažemo da imaju dušu. Svaki narod ima dušu, svaka rasa ima svoju dušu. Bijela rasa je pionir u svemu , uvijek se gura do ekstremiteta. Najhrabriji ratnici, istraživači, kreativni umjetnici i genijalni znanstvenici. U svemu genijalni, valjda smo podložni zbog toga prihvatiti samoubilačke religijske dogme. Očito zbog toga jer sa velikom kreativnosti dolazi nagon za samouništenjem.

Women for Aryan Unity

United under the banner of folkish ideals and preservation

Pandora

Vijesti za koje vlast i mediji ne žele da znate

SFAGONIJE

ZAŠTO OVDJE
NE PIŠE VIŠE LJUDI?
U ZADNJE VRIJEME DOSTA
PREISPITUJEM EFIKASNOST
NAŠEG PODFORUMA.

STARI BROJEVI REVOLTA

KAKO MOŽEŠ POMOĆI KAO POJEDINAC?

PREDBILJEŽI SVOJE POZNANIKE UPISOM NJIHOVE E-MAIL ADRESE NA NAŠOJ STRANICI, KLIKOM NA "PREDBILJEŽBE ZA REVOLT"

Jean Raspail

Kamp svetaca | 1. poglavlje

Stari profesor imao je vrlo jednostavnu misao. S obzirom na posve nenormalne uvjete, on je čitao, razmišljao, pa čak i pisao previše – upućen kakav je bio u radovima svog uma – da bi se usudio predložiti bilo što, čak i samom sebi, osim najbanalnijih odraza, dostojnih teme školarca. Bio je to lijep dan, topao ali ne i vruć, s hladnim proljetnim povjetarcem koji se valjao nježno i bešumno preko natkrivene terase izvan kuće. Njegova je bila jedna od posljednjih kuća gore prema vrhu brežuljka, smještena na stjenovitom obronku poput čuvara starog smeđeg sela koje je stajalo ponad krajolika, nadvisivši sve, sve do turističkog naselja ispod; sve do raskošnog bulevara uz vodu, sa njegovim zelenim palmama, jedva vidljivim vrhovima i njegovim divnim bijelim kućama; sve do samog mora, mirnog i plavog, mora bogataša, sad odjednom ogoljenog od čitave bogate glazure koja se obično raširi preko njegove površine – kromom prekrivenih jahti, mišićavih skijaša, djevojki zlatne puti, debelih trbuha poredanih na palubama jedrenjaka, velikih ali diskretnih – a sad, raširena preko tog praznog mora, nasukana nekih pedeset jardi prema van, nevjerojatna flota s druge strane planete, hrđava, škripava flota koju je profesor promatrao od jutra. Smrad je napokon nestao, strašni smrad zahoda, koji je najavio dolazak flote, poput grmljavine prije oluje. Starac je skinuo pogled sa svog durbina, napravio korak natrag od tronošca. Nevjerojatna invazija se nazirala se tako blizu da se već činilo kako se roji preko brda i u njegovu kuću. Protrljao je umorne oči, pogledao prema vratima. Bila su to vrata od masivne hrastovine, poput neke besmrtne mase, spojene sa šarkama tvrđave. Drevno ime urezano je u tmurno drvo, i godina u kojoj je jedan od starčevih predaka, u neprekinutoj liniji, dovršio kuću: 1673. Vrata su se otvorila na terasi iz velike glavne sobe koja mu je služila kao knjižnica, salon i učiona, sve u jednom. Nije bilo drugih vrata u kući. U stvari, terasa je sezala sve do ceste, s pet malih stepenica, bez ičega sličnog vratima da ih se zatvori, otvori bilo kojem i svakom prolazniku koji bi osjetio poriv, došao i pozdravio, kao što su često činili u selu. Svakoga dana, od zore do sumraka, ta vrata su bila otvorena. A ove posebne večeri, dok je sunce počelo tonuti dolje u svoju dnevnu smrt, također su bila otvorena – činjenica koja je čini se pogodila starca po prvi put.

Tek tada mu je sinula ta prolazna misao, čija je krajnja banalnost donijela neku vrstu razigranog osmjeha na njegove usne; „Pitam se," rekao je sam sebi," ako je, s obzirom na okolnosti, poslovica u pravu, i ako vrata moraju zaista biti otvorena ili zatvorena..."

Zatim je ponovo uzeo svoj sat, približio oko staklu, kako bi ulovio većinu posljednjih sunčevih zraka, koje su potpalile nevjerojatan prizor još jednom prije mraka. Koliko ih je bilo tamo, vani na onim nasukanim olupinama? Ako se može vjerovati brojkama, užasnim brojkama koje su sve vijesti objavljivale tijekom dana, jednu za drugom, onda su palube i brodska skladišta trebala biti natrpana slojevima i slojevima ljudskih tijela, grupiranih u hrpe oko dimnjaka i prolaza, s mrtvima ispod koji su podupirali žive, poput jednog od onih stupova mrava u ožujku, koji vrvi životom na vrhu, izložen pogledu, a ispod, neka vrsta mravima popločenog puta, s milijunima zgaženih leševa. Stari profesor – po imenu Calguès – naciljao je svoj dalekozor prema jednome od brodova obasjanog suncem, zatim je strpljivo podesio objektiv dok slika nije bila najoštrija koju je mogao dobiti, poput znanstvenika na svom mikroskopu, buljeći u pokušaju traženja njegove kulture u roju mikroba za koje je cijelo vrijeme znao da moraju biti tamo. Brod je bio parobrod, star dobrih šezdeset godina. Njegovih pet dimnjaka, ravnih, poput cijevi, pokazivali su koliko je star. Od toga su njih četiri bila podrezana na različitim nivoima, zbog vremena, zbog hrđe, zbog nedostatka njege, zbog slučajnosti – ukratko, zbog postepenog propadanja. On se nasukao nedaleko od plaže, i ležao je tamo, nagnut pod nekih deset stupnjeva. Poput svih brodova u toj fantomskoj floti, na njemu nije bilo niti jednog svijetla kada je pao mrak, čak niti tračka. Mora da je sve krepalo – kotlovi, generatori, sve, sve odjednom – dok je jurila kako bi se susrela s vlastitom katastrofom. Možda je goriva bilo dovoljno samo za ovu jednu i jedinu plovidbu. Ili možda više nikog nije bilo na brodu tko bi osjetio potrebu za takvim stvarima – ili bilo što drugo – sada kada je egzodus konačno doveo do vrata novootkrivenog raja. Stari gospodin Calguès pažljivo je bilježio sve što je vidio, svaki detalj, nesvjestan i najmanje emocije unutar njega samog. Osim one, zbog interesa; čudesnog interesa u ovoj avangardi anti-svijeta spremnog na dolazak mesa koje će zakucati, napokon, na vratima izobilja. Pritisnuo je svoje oko na staklo i prvu stvar koju je vidio bile su ruke. Najbolje što je mogao, njegov raspon vida opisao je krug po palubi promjera oko deset metara. Zatim je počeo brojati. Mirno i bez žurbe. No, bilo je to kao da pokušava prebrojati drveća u šumi, one ruke podignute visoko u zrak, mašući i njišući se zajedno, sve su se pružale prema obližnjoj obali. Mršave grane, smeđe i crne, oživjele su dahom nade. Sve gole, te gandijevske ruke bez mesa. A podizale su se iz onih komadića odjeće, bijele odječe, bijelog platna koje mora da su nekad bile tunike i toge i hodočasnički sariji. Profesor je prebrojao dvije stotine, a zatim se zaustavio. Prebrojao je koliko god je mogao unutar granica kruga. Zatim je načinio brzi proračun. Uzevši u obzir dužinu i širinu palube, vjerojatno je više od trideset takvih krugova moglo biti tamo jedan pored drugog, a između svakog para podijeljenog tangentom kružnica mogla su biti dva prostora, više ili manje trokutastog oblika, jedan nasuprot drugome, tjeme na tjeme, svaki površine otprilike jednake trećini površine kruga, što bi dalo ukupno 30 + 1 = 40 krugova, 40 x 200 ruku = 8000 ruku. Ili četiri tisuće tijela! Samo na toj jednoj palubi! Sada, pod pretpostavkom da su oni bili debeli po nekoliko slojeva, ili barem ne manje debeli na svakoj palubi – a između paluba i potpalublja također – onda je brojka, već dovoljno zapanjujuća, trebala biti pomnožena s osam. Ili trideset tisuća stvorenja na jednom brodu! Da ne spominjemo mrtve, koji su plutali tamo oko trupa, vukući svoje bijele krpe preko vode, trupla koja su živi bacali s brodova od jutra. Rijedak čin, sve u svemu, a nikako inspiriran higijenskim razlozima, da budemo sigurni. Inače, zašto čekati kraj puta? Ali gospodin Calguès je bio siguran da je našao jedno objašnjenje. On je vjerovao u Boga. On je vjerovao i u sve ostalo: vječni život, otkupljenje, nebesku milost, nadu i vjeru. On je također vjerovao, s dubokim uvjerenjem, da su trupla izbačena na obalu Francuske također stigla u njihov

raj kako bi pronašla svoj put kroz njega, slobodna, zauvijek. Čak i više blagoslovljena od samih živih, koji su, bacajući ih u more, ponudili mrtvima, ovdje i tamo, dar spasenja, radosti i svu vječnost. Takav čin nazivao se ljubavlju. Barem ga je tako profesor shvaćao.

I tako se spustila noć, ali ne dok svijetlo dana još jednom nije obasjalo svojim zrakama nasukanu flotu. Tamo je sveukupno bilo dobrih sto brodova, svaki optočen hrđom, nesposoban za more, a svaki je čudom dokazao da ih je doveo, sigurne i zdrave, s druge strane zemlje. Svi osim jednog, koji se nasukao na obali Cejlona. Poredali su se gotovo na ugledan način, jedan za drugim, zaglavljeni u pijesak ili između stijena, pramaca podignutih u posljednjoj čežnji prema obali. A svuda okolo, tisuće plutajućih, u bijelo odjevenih trupala, koje su posljednji valovi na dnevnom svijetlu počeli izbacivati, slagavši ih nježno dolje na plažu, a zatim se valjajući natrag u more u potrazi za drugima. Stotinu brodova! Stari profesor je dobro osjetio drhtaj u sebi, kombinirani drhtaj zanosa i poniznosti, osjećaj koji ponekad imamo kada okrećemo svoje misli, najbolje što možemo, prema pojmovima beskonačnog i vječnog. Na ovu uskršnju nedjeljnu večer, osam stotina tisuća živih bića i još tisuće onih mrtvih, izvršili su miran napad na Zapadni svijet. Sutra će sve biti gotovo. A sada, uzdižući se s obale prema brdima, do sela, do kuće i njene terase, nježno pjevanje, a tako jako zbog sve njegove nježnosti, poput zajedničkog pjevanja, zujao je zbor osam stotina tisuća glasova. Davno, davno prije, Križari su pjevali kada su okružili Jeruzalem, na večer njihovog posljednjeg napada. A zidovi Jerihona srušili su se bez borbe kada su trube zaječale po sedmi put. Možda kada je sve bude tiho, kada pjevanje konačno utihne, odabrani ljudi će također osjetiti silu božanskog nezadovoljstva. … Bilo je također i drugih zvukova. Grmljavina stotina kamiona. Još od jutra, vojska je zauzela svoje položaje na plažama Mediterana. Ali tamo u tami nije bilo ničega iza terase, osim neba i zvijezda.

U kući je bilo hladno kada je profesor ušao, ali ostavio je sva vrata jednako otvorena. Mogu li vrata zaštiti svijet koji je živio predugo? Čak i remek-djelo ručne izrade, tri stotine godina staro, izrezbareno iz tako respektabilnog zapadnjačkog hrasta? … Nije bilo struje. Očito, električari iz elektrana duž obale pobjegli su također na sjever, zajedno s ostalima, prestravljena gomila, podvila je repove i pobjegla bez riječi, tako da ne moraju pogledati, da ne vide stvari, što bi moralo značiti da bi morali razumjeti ili barem pokušati razumjeti. Profesor je upalio uljne lampe koje je uvijek držao pri ruci z slučaj da nestane svjetla. Jednu od šibica bacio je u kamin. Potpala, pažljivo uređena, bljesnula je bučno, pucketala i širila je svoju toplinu preko sobe. Zatim je upalio radio, namješten cijelog dana na nacionalnu postaju. Već su prošli pop i jazz, dame koje pjevuše i bljutavi brbljavci, crni saksofonisti, gurui, samodopadne zvijezde s filma i pozornica, stručnjaci za zdravlje, ljubav i seks. Svi su nestali iz etera, svi su odjednom bili osuđeni kao nepristojni, kao da je Zapad pod prijetnjom bio zabrinut za posljednju akustični imidž kojim je predstavljao samog sebe. Ništa drugo osim Mozarta, isto na svakoj postaji. Mala noćna muzika, ni manje ni više. A stari profesor je imao ljubaznu misao za direktora programa, tamo u njegovom studiju u Parizu. On nikako nije mogao vidjeti ili znati, ali ipak je razumio. Za onih osam stotina tisuća monotonih glasova koje čak nije niti mogao čuti, on je pronašao, instinktivno, najprikladniji odgovor. Što je na svijetu bilo zapadnije od Mozarta, što civiliziranije, što savršenije? Osam stotina tisuća glasova nije moglo brujati svoje pjesme prema Mozartovim notama. Mozart nikad nije skladao da oduševi mase, već da dotakne srce svakog pojedinog ljudskog bića, u njegovoj privatnosti. Kakav dražestan simbol, doista! Zapadni svijet sažet u svojoj konačnoj istini … A glas spikera probudio je starog profesora iz njegovih razmišljanja:

„Predsjednik republike cijeli dan sastajao se u Elizejskoj palači s državnim čelnicima. Također su prisustvovali, s obzirom na ozbiljnost situacije, načelnici stožera triju grana oružanih snaga, kao i

čelnici lokalne i državne policije, starješine odjela Var i Alpes-Maritimes, i, u striktno savjetodavnom svojstvu, uzoriti kardinal Pariza, papinski nuncij i jedan od zapadnjačkih ambasadora koji je bio stacionar u glavnom gradu. Sastanak je trenutno još u tijeku. Međutim, vladin glasnogovornik je upravo objavio da će večeras, negdje oko ponoći, predsjednik republike izaći u eter s izjavom od najvećeg značaja za naciju. Prema izvještajima koji do nas dolaze s juga, sve se još uvijek čini mirnim na brodovima izbjegličke flote. Priopćenje iz vojnog sjedišta potvrđuje da su dvije divizije raspoređene duž obale suočene s… suočene s…" (Spiker je oklijevao. A tko bi ga mogao kriviti? Što bi netko to morao nazvati bezbrojnom mizernom masom? Neprijateljem? Čoporom? Invazijom? Marširanjem Trećeg svijeta?) „… suočeni s ovim nepredviđenim upadom" (Eto! Nije bilo uopće loše!) „… te da su tri divizije pojačanja na putu prema jugu u ovom trenutku, unatoč znatnim teškoćama u kretanju. U još jednom priopćenju, izdanom prije ne više od pet minuta, šef stožera pukovnik Dragasès izvijestio je da su trupe pod njegovim zapovjedništvom započele s potpalom vatre na nekih dvadesetak golemih krjesova uz obalu, s ciljem da se …" (Još jedno oklijevanje. Čini se da je spiker uzimao dah. Stari profesor čak je pomislio da je čuo kako je promrmljao „Moj Bože!") „… s ciljem da se spale tisuće mrtvih tijela bačenih u more iz svih brodova …"

I to je bilo sve. Trenutak kasnije, s jedva kratkom pauzom, Mozart se vratio, zamijenivši one tri divizije koje jure prema jugu i skup pogrebnih lomača koje mora da su dosada počele pucati na svježem zraku dolje na obali. Zapad ne voli spaljivati svoje mrtve. On ih gura dalje u njihove kremacijske urne, skrivaih u zaleđima svojih groblja. Sena, Rajna, Loire, Rhone, Temza nisu Ganges ili Indus. Čak niti Guadalquivir niti Tiber. Njihove obale nikada nisu zaudarale smradom spržених leševa. Da, njima je tekla krv, njihove vode bile su crvene, a mnogi seljaci prešli su preko njih koristeći vile kako bi razgrnuli tijela koja su plutala nizvodno. Ali u vrijeme Zapada, na njihovim mostovima i nasipima, ljudi su plesali i pili svoja vina i piva, muškarci su golicali svježe mlade nasmijane djevojke, i svi su se smijali bijedniku na stupu, smijali su mu se u lice, i bijedniku na vješalama, visećeg jezika, i bijedniku na panju, prerezanog vrata – jer, doista, Zapadni svijet, smiren kakav je bio, znao je kako se smijati kao i kako plakati – a zatim, kada su ih zvonici pozvali na molitvu, oni bi svi sudjelovali u svom tjelesnom bogu, sigurni u spoznaju da su njihovi mrtvi bili tamo, da ih štite, da budu sigurni koliko god je to moguće, poredani u redovima ispod njihovih bezvremenskih spomenika i križeva, na grobljima razbacanim po brdima, jer paljenje j, nakon svega, bilo samo za đavolske neprijatelje, ili za čarobnjake, ili za sirote žrtve kuge. … Profesor je zakoračio na terasu. Dolje ispod, obala je bila osvijetljena crvenkastim svijetlom, okružena stupovima dima. Otvorio je svoj dalekozor i uperio ga prema najvećoj lomači, koja je gorjela kao drveni toranj, natovarena truplima od dna do vrha. Vojnici su ju složili s pažnjom, prvo sloj drveta, zatim sloj tijela i tako sve do vrha. Činilo se da su mrtvi dobili barem neki znak poštovanja s ovom sređenom konstrukcijom. Onda odjednom, sve se srušilo, još uvijek goreći, ali sada poput odvratne mase, kao gomila ruševina koja se pušila uzduž javnog puta. I nitko se više nije zamarao gradnjom lijepog tornja. Buldožeri su se kotrljali, voženi muškarcima u ronilačkim odjelima, zatim su drugi strojevi opremljeni velikim spojenim hvataljkama i žlicama, gurali tijela zajedno na meke, ljigave humke, grabeći teret u zraku i bacajući ga na vatru, dok su ruke, noge i glave, pa čak i cijela trupla preplavila tlo oko njih, padajući na zemlju. Tada je profesor ugledao prvog vojnika koji se okrenuo i pobjegao, dozivajući na pamet još jedan klišej, ruke i noge lepršale su poput lutke na koncu, u savršenoj pantomimi neobuzdane panike. Mladi čovjek bacio je truplo koje je vukao. Mahnito je zbacio masku i kacigu, strgnuo je svoje sigurnosne rukavice. Zatim, s rukama na glavi, odjurio je, cik-cak, poput preplašenog zeca, u prsten tame iza goruće lomače. Pet minuta kasnije i deset drugih vojnika učinilo je isto. Profesor je zatvorio svoj dalekozor. On je razumio. Taj prijezir ljudi prema drugim rasama, spoznaja da je njegova vlastita

najbolja, trijumfalna radost koju osjeća onaj koji je dijelom najfinijeg od čovječanstva – ništa od toga nikada nije ispunilo strunule mozgove tih mladića, ili je to bilo tako slabo da je monstruozni tumor usađen u zapadnjačku svijest to uništio u istom trenu. U njihovom slučaju to nije bila stvar nježnog srca, već morbidni, zarazni višak sentimenta, koji se može naći u tijelu i promatrati, na kraju, u akciji. Pravi srčani muškarci bi se mučili te noći i nikog drugog. Samo trenutak ranije, dok je lijepi mladić bježao, stari Calguès je svoj dalekozor nakratko usmjerio prema tipu koji je ličio na nekakvog uniformiranog diva, stojeći u podnožju goruće lomače, raširenih nogu, bacajući svaki leš koji mu je predan, jedan po jedan, snažnim, ritmičkim pokretom, poput ložača iz prošlosti duboko ispod paluba, koji hrani svoj kotao s lopatama punim ugljena. Možda je i on naizgled djelovao bolno, ali ako je tako, njegova bol nije ostavila mnogo mjesta za sažaljenje. Ustvari, on vjerojatno o tome uopće nije razmišljao, uvjeren da sad, konačno, ljudska rasa više nije jedna velika bratska cjelina – kao što su pape, filozofi, intelektualci, političari i svećenici Zapada tvrdili predugo vremena. Osim, ako je stari profesor, promatrajući „ložača" i njegovu mirnu odlučnost – onaj kojeg je nazvao „ložačem" je zapravo pukovnik Dragasès, načelnik glavnog stožera, koji je izašao naprijed dati svojim ljudima primjer – jednostavno njemu pripisao svoje vlastite ideje. … Te noći, ljubav također nije bila dijelom uma. Čovjek nikada zapravo nije volio čovječanstvo u cjelini – sve njegove rase, sve njegove narode, njegove religije – već samo ona bića za koje je osjećao da su njegove vrste, djelom njegovog klana, bez obzira koliko on bio velik. Što se tiče ostalih, on se sam prisiljava i dopušta da ga svijet prisiljava. A onda, kada to čini, kada je šteta učinjena, on sam se raspada. U ovom neobičnom ratu koji poprima svoj oblik, oni koji su voljeli sami sebe su bili oni koji bi trijumfirali. Koliko bi ih moglo biti, slijedeće jutro, i dalje radosno stojeći na plaži, dok odvratna vojska koja je skliznula dolje u tisućama, dolje u vodu, na pokolj od strane živih, a u svijetlu njihovih mrtvih? Radosno! To je ono najvažnije. Trenutak ranije, dok je gledao „ložača," profesor je pomislio kako može vidjeti kao miče usnama, široko otvorenim, kao da pjeva. Da, Bože, pjeva! Kada bi samo njih dvojica mogla stati tamo i pjevati, možda bi probudili ostale iz njihovog smrtonosnog sna. … No, niti jedan drugi zvuk nije došao s obale, nikakav zvuk, samo meki, zloslutni pjev koji je strujao iz osam stotina tisuća grla. „Prilično cool, čovječe, ha!" uzviknuo je glas u sjeni.

Nastavak u idućem broju

očuvajmo naše naslijeđe

